

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττειται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, εληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμών ύπερβολάς και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίαι 80. 8.—	Ἔτησίαι 100. 10.—
Ἑξάμηνος 4.50	Ἑξάμηνος 5.50
Τριμηνίος 2.50	Τριμηνίος 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προσηγορευμένων ἑτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐρυτιδίου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰουνίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 29

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ἡ πρότασις ἦταν τόσο λογική, τόσο φιλάνθρωπη, ὥστε οἱ σερένοι δὲν μπορούσαν νὰ τὴν ἀπορρίθουν. Καὶ ζυβάλησαν στὰ χέρια τὸν λιπέθυμο ἀνέμνη Ἑρρίκο ὡς τὴν ἰταλικὴ βίλλα τοῦ Ἀγγλᾶς.

Οἱ περιέργοι τοὺς ἀκολούθησαν ὡς τὴν καγγελόπορτα, ποῦ ἀνοίξε καὶ κλείσθηκε μπροστά τοὺς ἀμέσως. Τότε στάθηκαν ἐκεῖ καὶ ἄρχισαν τὰ σχόλια.

— Τί συμβαίνει; ρωτοῦσαν οἱ διαβάτες, ποῦ ἔβλεπαν τὸ πλῆθος μπροστά στὴ βίλλα.

— Ἐνας τρελλός! ἀπαντοῦσαν ἐκεῖνοι, ποῦ εἶχαν ἰδῆ τὴ σκηνὴ στὴν προκυμαία. Ἐνα δυστυχισμένο παιδί, ποῦ πῆγε νὰ σκοτώσῃ τὸν καλὸ μας Ἰάλλο γιατρό.

— Μὰ ἐτοῖ; χωρὶς κανένα λόγο;

— Τρελλός... τί λόγο θέλατε νὰχῃ; Ἐν περιποτιθῆκε μιά φορά στὴν Κλι-

«Ἐῖθε εὐχαριστημένος ἀπὸ μὲνα... εἶπε ἡ Πιστίνα.»

νική του. Καὶ ξέρετε, οἱ τρελλοὶ τοὺς γιατροὺς τοὺς θεωροῦν ἐχθροὺς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Στὰ νύχια τῆς τήρας.

Μόλις ξάπλωσαν τὸν Ἑρρίκο εἰς ἕνα κρεβάτι, στὸ ἰσόγειο τῆς βίλλας, ὁ

Ἀγγλᾶς, βλέπων ὅτι τὸ παιδί ἀρχισεν ἀσυνέχεται, μπῆκε στὸ ἐργαστήριό του, νὰ φέρῃ γιαντρικὸ γιὰ τὸν ἄρρωστο. Σὲ λίγο γύρισε μ' ἕνα ποτήρι. Μαντεύετε ὅτι στὸ ποτὸ ποῦ περιείχε, ἔρριξε καὶ λίγες σταγόνες ἀπὸ τὸ περιφημὸ ἐκείνο ναρκωτικὸ, τὴν Ἰνδικὴν κἀνναβι, ποῦ συνέθετε νὰ μεταχειρίζεται... Ἐχουσε ὁ ἴδιος, διὰ τῆς βίας, τὸ γιαντρικὸ στὸ σφικτοκλεισμένο στόμα τοῦ γυναικαδέλφου του καὶ τὸν εἶδε

πάλι νὰ κλείνῃ τὰ μάτια του ἀναίσθητος.

Σὲ λίγο ἦλθε καὶ ὁ γιατρός τοῦ νοσοκομείου, ἐζήτησε τὸν ἄρρωστο καὶ, ἀφοῦ ἀκουσε τὴ σκηνὴ ποῦ συνέβη στὸ δρόμο, ἀπέβωσε τὸ λήθαργό του σὲ παραξυσμὸ ἐπιληπτικῆς φύσεως. Κατόπιν ἐδήλωσε, σύμφωνα εἰς αὐτὸ μὲ τὸν Ἀγγλᾶς, ὅτι τὸ παιδί, ἐστὶν κατὰστασι ποῦ εὐρίσκετο, δὲν μπορούσε νὰ μεταφερθῇ.

— Ἀμα περᾶση ἡ κρίσις, εἶπεν ὁ Ἀγγλᾶς, θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ σᾶς τὸν στείλω στὴν ἀστυνομία.

Οἱ σερένοι δὲν ἔφεραν καμμιὰ ἀντίρρηση. Καὶ ἀφοῦ ἐκόνταξαν μὲ θαυμασμὸ τὸ λαμπρὸ φιλάνθρωπικὸ κατὰστημα τοῦ Ἰάλλου γιατροῦ, ποῦ ἐθυσίαζε τὴν περιουσίαν του γιὰ τοὺς πτωχοὺς ἀρρώστους, τὸν ἐχαίρετησαν μ' εὐλάβεια καὶ ἔφυγαν.

Ἐτοῖ ὁ Ἀγγλᾶς, — τί καλοτυχία! — εἶχε τώρα στὰ χέρια του τὸν μικρὸ ἀλλὰ τόσο ἐπικίνδυνον ἐχθρό του, ἐκείνον ποῦ τὸν ἀνάγκαζε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Γαλλία γιὰ νὰ σωθῇ. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ κακοῦργος δὲν θάφινε τὴν εὐκαιρία χωρὶς νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ αὐτὸν μὲ τὴ συνεπι-

«Μπῆλ... εἶπε, Πιστίνα.» (Σελ. 280, στ. α'.)

σμένη του έμως φρόνησι έσυλλογίσθη, ότι δεν έπρεπε να βιασθί πολύ...
 "Ο άλλος γιατρός έφυγε κι' ο 'Αγκλάς έμεινε μόνος, μπροστά στο κρεβάτι, όπου είχαν βάλει τόν 'Ερρίκο.
 Το κοιμισμένο, τ' αναισθητο αυτό παιδί, που τ' είχε στη διάθεσί του, ήταν ο μόνος άνθρωπος που ήξερε τὰ

«Ανοίξτε μου!.. Ανοίξτε μου!..» (Σελ. 231, στ. 6.)

μυστικά του, τὰ έγκλήματά του, και κάθε τόσο ξεφύτρωνε μπροστά του, για να τ' οφθαλμιά του τ' όρμος του. "Α, μά θα ήταν πολύ άνήγητος, αν δεν τον ξέκανε μια για πάντα!

"Έθανε ναύτησ' λίγο τή δόσι του ναρκωτικού του κι' ο μικρός δεν θά ξυπνούσε πιά ποτέ.

Ναί! αλλά ο κακούργος ήξευρε να προβλέπη τ' αποτελέσματα τών πράξεών του. "Αν ο 'Ερρίκος έπεφτε στα χέρια του, αν έμπαινε στην Κλινική του με τρόπο λιγώτερο θορυβώδη, δεν θά έδισταζε στιγμή να τόν δηλητηριάσει. "Αλλά ύστερ' από τής σκηνής που έγιναν στο δρόμο, ύστερ' από τήν επέμβασι τών αστυνομικών, που θανάφεραν βέβαια τήν υπόθεσι στους προϊσταμένους των, ο αειβίδιος θάνατος τού μικρού Γάλλου μπορούσε να φανή ύποπτος.

Μπορούσε να διαταχθί νεκροψία, ανάκρισις... "Οχι, ώρισμένως, ο τρόπος αυτός τής έξαφανίσεως τού μικρού Σομώ δεν ήταν ο φρονιμώτερος...

"Ενώ ο ψευτο-γιατρός έσυλλογίζετο έτσι, κυττάζων, μ' έκφρασι ληρίου μίσους στο πρόσωπο, τόν κοιμισμένο 'Ερρίκο, ή πόρτα τής αίθουσής ανοίξε σιγά και μια χοντρή λευκοφόρα μπήκε και τόν έπλησίασε.

— Μπάρ! σεις είσθε, Πεπίτα; έκαμα ο 'Αγκλάς έκπληκτος, αναγνωρίζων τήν άρχινοσοκόμο του. "Τί θέλετε;

"Η 'Ινδιάνα τόν έκύτταξε μια στιγμή

με τὰ στρογγυλά της μάτια, — μάτια κα-
 λώς σκύλου, πιστού στον άρέντη του, —
 κι' άποκρίθηκε:

— Μου είπαν, ότι αυτό τ' ο παληό-
 παιδο σ' έβρισε και σ' έκτύπησε.
 "Ηλθα λοιπόν να μάθω τί έτρεξε άκρι-
 θώς και να ιδώ μήπως έχετε ανάγκη
 από τή βοήθειά μου... Ξέρετε, άνθρώ-
 χησα πολύ, αγαπητέ μου άρ-
 ραβωνιαστικί, όταν άκουσα,
 ότι τ' ο παιδί αυτό ήθελε να
 σ' έσκοτώσῃ...

"Ο 'Αγκλάς, που δεν τού
 άρσε καθόλου, και μάλιστα τή
 στιγμή εκείνη, να τόν ονομά-
 ζή ή χοντρο-Πεπίτα άρραβωνια-
 στικος της, έτοιμάσθη να
 τήν διώξῃ. "Έξαφνα όμως
 μετάνοιωσε, συλλογισθείς ότι
 ή άφοσίωσις τής άνεψιάς τού
 γερουσιαστου μπορούσε να τού
 χρησιμεύσῃ σε κάτι.

Τής έπιασε λοιπόν τ' ό χέρι
 με προσποιητή τρυφερότητα,
 τής τ' φίλησε και τής είπε:

— "Αληθινά είσθε πολύ
 καλή, Πεπίτα! Δεν άξιζε
 τόν κόπο νάνησυχήσετε γι'
 αυτό τ' ασήμαντο έπεισόδιο,
 αλλά κ' έτσι τ' ενδιαφέρον

που δείχνετε για μένα, με συγκινεί.
 — Μά δεν είνε φυσικό, ρώτησε ή
 Βραζιλιάνη, νάνησυχή μια κόρη για
 τόν κίνδυνο που διέτρεφε έκείνος που
 θά τήν πάρη;

— Βεβαίωτατα! άποκρίθηκε ο 'Αγ-
 κλάς χωρίς να διαμαρτυρηθί.

"Η χοντρο-Πεπίτα δεν ήταν συνειθι-
 σμένη σε τέτοιες καλωσύνες εκ μέρους
 τού Γάλλου και, καταχαρούμενη γι'
 αυτή που τής έδειχνε σήμερα, έπρόσ-
 θεσε:

— "Αγαπητέ μου άρραβωνια-
 στικέ, ξέρετε ότι ή μόνη μου έπιθυ-
 μία είναι να σ' έχω ευχαριστημένο
 και να κάνω τυφλά τ' θελήματά
 σας. "Ετσι δεν θέλετε να είναι έκεί-
 νη που θά γίνῃ σύζυγος σας και
 θά έχῃ μια μέρα τ' ονομά σας;

"Ακριβώς απ' αυτή τήν τυφλή
 άφοσίωσι θα έπωφελείτ' τώρα ο
 'Αγκλάς για να φθάσῃ στο σκοπό
 του, δηλαδή να παλλαχθί μια και
 καλή από τόν μικρό Σομώ. "Η άνε-
 ψιά τού Γερουσιαστου είχε πολλές
 και καλές γνωριμιές, ώστε μπορούσε
 να τόν βοηθήσῃ.

— "Αγαπητή μου Πεπίτα, τής είπε
 με φωνή που προσπαθούσε να τήν κάμῃ
 γλυκατά ήλθε τώντη ή ώρα να μού
 προσφέρετε μια μεγάλη έκδούλευσι.

"Η χαρά έφώτισε τ' ολοστρόγγυλο
 πρόσωπο τής Βραζιλιάνης.

— Πητέ μου! πητέ μου γρήγορα!
 έφώναξε, ενώνουσα τὰ χέρια μ' ένα

κίνημα παιδικό και γελοίο πητέ μου,
 τί μπορώ να κάμω για σ' έ;
 "Ο 'Αγκλάς έχαμογέλασεν ευχαρι-
 στημένος.

— "Αγαπητή μου φίλη, άποκρίθηκε,
 πολλές φορές μού κάματε λόγ' ο για τόν
 γιατρό Περέζ, πρώην καθηγητή σας,
 που έχει τώρα δικό του Φρενοκομείο
 στο δρόμο τής Πετροουπόλεως. Δεν είναι
 έτσι;

— Μάλιστα, μάλιστα, είπε ή Πεπί-
 τα ο Περέζ χρωστώ τή θέσι του στο
 θεό μου και θά μού κάμῃ ετι τού ζη-
 τήσω.

— Τότε λοιπόν, υπέλαβε ο 'Αγκλάς,
 θέλω να τού ζητήσετε να πάρῃ στο
 κατάστημά του αυτό τ' ο παιδί που είναι
 στο κρεβάτι.

— Ευκολώτατο! άποκρίθηκε ή φοι-
 τήτρια. Φθάνει μόνο να γίνονιν ή διατυ-
 πώσεις που χρειάζονται για τήν είτα-
 γωγή τού παιδιού στο Φρενοκομείο.

— Πώς; χρειάζονται κ' έδω διατυ-
 πώσεις; ρώτησε ο κακούργος συλλο-
 γισμένος.

— Βεβαίωτατα! μήπως δεν είμαθα
 πολιτισμένοι άνθρωποι και μεις οι
 Βραζιλιάνοι;.. "Αλλά μήν άνητρηχίτε.
 Μέ τ' ο θεό μου, ή διατυπώσεις αυτές
 τελειώνουν εύκολα. "Ανλαμδάνω εγώ.

"Ο 'Αγκλάς ήσυχασε όσο γι' αυτό τ' ο
 ζήτημα δεν είχε π' ή όμως ακόμη στην
 άρραβωνιαστικιά του τ' ο σπουδαιότερο
 και τ' ο λεπτότερο, από όσα έπρόκειτο
 να τής ζητήσῃ. Και με τρόπο, με προ-
 φύλαξι, άρχισε:

— Έννοείται, αγαπητή μου φίλη, ότι
 ο Περέζ θά κρατήσῃ αυτό τ' ο παιδί όσον
 καιρό θελήσω εγώ.

— Γιατί όχι; άποκρίθηκε άνύποκτη

«Οι νοσοκόμοι τόν έπιασαν...»

ή χοντρο-Πεπίτα. Φθάνει να τού κά-
 νετε τὰ έξοδα.

Και για να δείξῃ στον 'Αγκλάς, ότι
 δεν τού έλεγε λόγια τού άέρος, έπρό-
 σθεσε:

— Πηγαίνω άμέσως στο θεό μου τόν
 Γερουσιαστή και στον γιατρό Περέζ.
 Τ' ο βράδυ θά σ' έφέρω τήν άδεια να

άλλεστε στο Φρενοκομείο τ' ο τραλλό
 παιδί, που ήθελε να σ' έσκοτώσῃ.

— Ευχαριστώ πολύ! καταδέχθηκε
 να κοιτηθί ο ψευτογιατρός.

— Και ο γάμος μας... πότε θά γίνῃ;
 — Πολύ γρήγορα.

— "Αχ, τί άόριστο που είναι αυτό τ' ο
 «πολύ γρήγορα!»... έπέταξε ή Πεπίτα.
 "Αλλά ο 'Αγκλάς, εύτυχώς γι' αυτόν,
 δεν ήλθε στην άνάγκη να τής δώσῃ κι'
 άλλη ύπόσχεσι, π' ο θετική και ώρισμέ-
 νη, γιατί ή Πεπίτα είχε φύγῃ κίελα
 τρέχοντας, για να βρῃ τ' ο θεό της και
 τόν Περέζ. "Εβιάζετο τόσο πολύ να εϋ-
 χαριστήσῃ τόν άρραβωνιαστικί της!..

* * *
 "Ο κακούργος, αφού έβαλε δυό νοσο-
 κόμους να φυλάγουν τόν μικρό κοιμι-
 σμένο και τούς διέταξε να μήν άφίσουν
 κανένα να μπῃ στο θάλαμο, βγήκε πάλι
 έξω και πήγε στην 'Αστυνομία. "Ηθελε
 να δώσῃ τήν ψήφ' ο καλής πράξεως στο νέο
 κακούργημα που έσχεδιάζε.

"Ο 'Αστυνόμος τόν δέχθηκε με με-
 γάλῃ ευγένεια και τού διάβασε τήν
 έκθεσι, που τού είχαν υποβάλῃ οι σ' ο-
 ρένοι. Κατά τήν έκθεσι αυτή, «ένας
 μικρός Γάλλος ύποδηματοκαθαριστής,
 άρρωστος, έπετέθη άναντίως εναντίον
 τού ιατρού 'Αγκλάς, ο έποικός τόν έθε-
 ράκευεν άλλωτε εις τήν Κλινικήν του».

Τ' ο παιδί αυτό, επειδή είχε συχνά
 παραξυσμούς μανίας, άποτελούσε κίν-
 δυνο για τή δημοσία τάξι. "Ο 'Αγκλάς
 λοιπόν παρακάλεσε τόν 'Αστυνόμο να
 τού δώσῃ αντίγραφο τής έκθέσεως, γιατί
 είχε σκοπό να έγκλεισῃ τόν επικίνδυνο
 τραλλό σ' ένα Φρενοκομείο. Κι' ο 'Αστυ-
 νόμος τού έκαμε τή χάρι: χωρίς τήν
 παραμικρή δυσκολία.

Εφοδιασμένος με τ' ο πολύτιμο αυτό
 έγγραφο, ο κακούργος γύρισε στη βίλ-
 λαν, όπου δεν είχε άλλο να κάμῃ, παρ' ο
 να περιμένῃ τήν επιστροφή τής Πεπί-
 τας.

"Εν τ' ο μεταξύ πήγε να ιδῃ σε τί
 κατάσταση εύρισκετο ο γυναικάδελφός
 του.

"Όταν έπλησίασε στο θάλαμο τού ίσο-
 γείου, που ήταν κλειδωμένος, όπως
 είχε διατάξῃ, — ο νοσοκόμος, από τήν
 γυάλινη θύρα, τού έδειξε μέσα τόν 'Ερ-
 ρίκο, που είχε ξυπνήσῃ και τριγύριζε
 σαν άρχουδα μέσα στο κλουβί. Συγχρό-
 νως τού έζήγησε, ότι ο τραλλός, —
 έτσι έλεγαν τ' ο παιδί στη βίλλα, — ήταν
 πολύ άνήσυχος από τή στιγμή που ξύ-
 πησε. Στην άρχή έδοκίμασε να φύγῃ
 έπειτα άρχισε να διηγῆται στο νοσο-
 κόμο, γαλλικά, ένα σωρό ιστορίες, —
 παραμύθια, από τὰ όκοια έκείνος φυ-
 σικά δεν κατάλαβε τίποτα...

"Ενώ ο νοσοκόμος έκανε αυτή τή διη-
 γησι, ο μικρός είδε έξαφνα από τὰ γυα-
 λιά τόν 'Αγκλάς, έξαγριώθηκε φοβερά

και ώρμησε στην πόρτα φωνάζων:
 — "Α, σου είσαι!... τέλος πάντων!..
 Μά που είναι οι άτυφύλακες;... Θέλω
 να μάθω που είμαι... Γιατί μ' έκλεισαν
 εδώ-μέσα;.. Θέλω να βγώ έξω, να πάω
 στην 'Αστυνομία... Ανοίξτε μου!..
 άνοίξτε μου λοιπόν!..

Με μεγάλη ήρεμία και άπάθεια, ο
 'Αγκλάς άποκρίθηκε στον 'Ερρίκο, ότι
 ήταν άρρωστος και ότι ο 'Αστυνόμος τού
 τόν άφισε για να τόν γιατρέψῃ.

"Ο μικρός ήταν άδύνατο να καταλάβῃ
 τί συνέβαινε. Υπό τήν επίδρασι ακόμη
 τού ναρκωτικού, αισθάνετο φοβερή έξάν-
 τλησι και καρθβαρία' άλλ' από τ' ο μί-
 σός του, εύρισκε τή δύναμι να όρμῃ εναν-
 τίον τού 'Αγκλάς και προσπαθούσε να
 σπάσῃ τὰ τζάμια, για να τόν φθάσῃ.
 ("Επεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
 ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΩΡΤΗΝ
 ΤΟΥ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

Αγαπητοί μου,

Τ' ο 'Αρσάκειο των
 'Αθηνών, τ' ο 'Ε-
 σαυερικό, που τ' ο
 διευθύνει ή κυρία
 Μαρία 'Αλεξαν-
 δρίδου, έτελείωσε
 προχθές τ' ο χρόνο
 του με τή συνεπι-
 σμένη Σχολική 'Ε-
 ορτή. "Ηταν μια
 ώραία αληθινά έ-
 πιδειξι τής προέ-
 δου των μαθητρι-

ών στην καλλιτεχνία, δηλαδή στη μου-
 σική, στην άπαγγελία και στην ήθο-
 ποιία. "Ενα κλυσιώτατο πρόγραμμα
 από ποιήματα, τραγούδια, κωμωδίες και
 μουσικά κομμάτια, έξετελέσθη από 'Αρ-
 σακειάδες όλων των τάξεων και όλων
 των ηλικιών με μεγάλη έπιτυχία, κι'
 όσοι είχαν τήν τύχη να παραρευθώσιν τήν
 Παρασκευή τ' οπότευμα στη μεγάλη αί-
 θουσα τής Φιλικοπαιδευτικής 'Εταιρείας,
 τήν κομφά και σεμνά στολισμένη, έπέ-
 ρασαν τρεις ώρες από τής π' ο ευχαρί-
 στες. Τ' ο εύτυχισμα είναι, ετι έκείνο τ' ο
 πότευμα, δεν έκανε καθόλου ζέστη. Τ' ο
 μεγάλα άνοικτά παράθυρα έφερναν θρο-
 σερωτάτα ρεύματα άέρος, που ένόμιζε
 κανείς ότι βρίσκεται σε ύπαιθρο. "Η
 αλήθεια όμως είναι, ότι τ' ο ίδια παρά-
 θυρα έφερναν και τούς κρότους τού δρό-
 μου και κάθε φορά που περνούσε τραμ
 ή αυτοκίνητο, καταπνίγονταν ή φωνού-
 λες των κοριτσιών κ' οι άκροαταί έκα-
 ναν κωμικά κινήματα στενωχωρίας. Να
 μή μπορῃ κανείς νακούσῃ τόσο ευμορφα
 πράγματα από τόσο χαριτωμένα στομα-
 τάρια!.. Εύτυχώς ήταν στιγμές και

περνούσαν. "Εκείτα, όταν τραγουδούσαν
 όλα τ' ο κορίτσια μαζί, ή όταν έπαιζε ή
 μαντολινάτα, οι κροται τού δρόμου δεν
 είχαν πιά σημασία.

"Αλλ' ως έλθουμε στο πρόγραμμα.
 Τ' ο πρώτο μέρος είχε τέσσερα τραγού-
 δια «έν χορῷ», και τήν «Κυρία Παστα-
 κρέμα» τή γνωστή σας μονόπρακτη κω-
 μωδία τής «Διαπλάσεως». Τήν έπαι-
 ζαν μαθήτριες τού Προτύπου μικρές,
 που δεν ξέρω τ' ο ονόματά τους. "Αλλά
 τί ώραία! "Η Κυρία Παστακρέμα, ή
 ζαχαροπλάστρια, που τήν άποκρίθηκε ή
 μικρά δεσποτινίς Μαρία Θεορίλα, —
 ένα κοριτσάκι με αληθινό ταλέντο, —
 είχε πολύ δίκιο να λατρεύῃ τής μικρο-
 σκοπιές της πελατίσσης, μολοντί
 δεν τήν έπλήρωσαν. "Ηταν τόσο εύμορ-
 φες και έλεγαν τόσο εύμορφα τ' ο λογά-
 κια τους! Τους άξίζαν και τ' ο φίλια
 που έπαιρναν και τ' ο γλυκίσματα που
 έτρωγαν όλοένα στη σκηνή.

Τ' ο δεύτερο μέρος είχε πάλι τραγού-
 δια και άπαγγελίες διαλεκτών ποιημά-
 των που καταχειροκορηθήσαν. Τ' ο δέ
 τρίτο, ένα δικό μου μονόπρακτο δρα-
 ματάκι, τ' ο «Εύρημα», που τ' ο έγραφα
 έπίτηδες, κατά παράκλησι τής κυρίας
 'Αλεξανδρίδου, γι' αυτή τήν έορτή. Δη-
 μοσιεύεται από σήμερα στη «Διάπλασι»
 και θά τ' ο διαβάσετε. "Αλλά δεν μπο-
 ρείτε να φαντασθίτε τί ώραία που τ' ο
 έπαιξαν, που τ' ο ζωντανέψαν θά έλεγα,
 οι π' ο μεγαλοούτοις 'Αρσακειάδες, γυ-
 μνασμένες από τόν κ. Κοντογιάννη, δι-
 πλωματούχο τής Δραματικής τού 'Α-
 δείου. Τ' ο ονόματά τους τ' ο βλέπετε στη
 διανομή των προσώπων τού μικρού
 μου έργου. "Ολες μ' εύχαριστήσαν πολύ
 πολύ, ακόμη κ' ή κόρες μου και ξέ-
 ρετε, οι μπαμπάδες δύσκολα εύχαρι-
 στούνται από τής κόρες τους...

Χρωστώ όμως να ξεχωρίσω τήν δε-
 σποινίδα Περδικάρη, που έκανε τή Φαί-
 δρα. Αυτό τ' ο κορίτσι έπαιζε σαν αλη-
 θινή ήθοποιός. Τελοσπάντων, είχα, σ' ο
 συγγραφέα, μια πολύ μεγάλη εύχαρί-
 στησι και μολοντί ή κυρία Διευθύντρια
 και οι κ.κ. Σύμβουλοι τού 'Αρσακειού
 ένόμισαν χρέος τους να μ' εύχαριστήσουν
 που τούς έγραφα τ' ο δραματάκι, μού φαί-
 νεται ετι εγώ τούς χρωστώ μεγαλή-
 τερες εύχαριστίες, γιατί μ' έκαμαν να
 ιδώ ένα έργο μου παιγμένο τόσο καλά.

Μετά τ' ο «Εύρημα», ή μαντολινάτα
 των 'Αρσακειάδων, που τήν διευθύνει ο
 κ. Λάβδας, έπαιζε τέσσερα ώραίτατα
 κωμάρια κ' έτελείωσε με τόν 'Εθνικό
 "Υμνο, που τόν άκούσαμε όλοι έρθοι κ'
 ένθουσιασμένοι. "Ετσι έγεινε φέτος ή
 Σχολική 'Εορτή τού 'Αρσακειού κ' έτσι
 είδαμε τή μεγάλη πρόοδο των μαθη-
 τριών στην καλλιτεχνία. "Εγκάρδια
 συγχαρητήρια 'ς όλους και 'ς όλες.

Σ' ος άσπάστομα ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΪΑΣ

[ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο ξένος με τον μανδύαν

— Όχι, μπάριμπα Ρασκασά, δεν μπορώ να σε περιμένω περισσότερο! Αν σήμερα βράδυ, ως αυτή την ώρα, δεν έχεις πληρώσει τα τρία νούτλια που μου χρωστάς, θα σου κάμω έξωσι!

Και ο άνθρωπος που έφερε τα σκληρά αυτά λόγια, έχωσε βαθύτερα το καπέλο του και απέμακρυνθη με ήχηρον βήμα. επί του ελικοειδούς θρημίσκου ενός λόφου, ο οποίος ύψωνεται παρά την ακτή της Μεσογείου, μεταξύ του μικρού λιμένος του Σαιντ-Μαξιμ και του ακραιτέρου των Σαρδινιέρων.

Ο δυστυχής Ρασκασάς έπεσε συντετριμμένος επάνω 'ς ένα βραχάκι, από αυτά που περιστοιχίζουν τον θρημίσκον του λόφου, και πιασαν το κεφάλι με τα δύο του χέρια, ήρχισε να κλαίη όπως κλαίουν τα παιδιά ή όπως κλαίουν και οι μεγάλοι, όταν, μετά χρόνια μόχθων και στερήσεων, βλέπουν έξωθεν το άνωφελές των προσπαθειών των και την μεγάλην δυστυχίαν έρχομένην ως κορούφωμά...

Έπειτα, ως να ήθελε να επιθεωρήση, εις μίαν μόνον στιγμήν, όλην αυτήν την ζωήν των ματαίων αγώνων, ο Ρασκασάς έτίκωσε το κεφάλι του κ' έστρεψε τα βλέμματά του προς ένα γαμηλόν σπιτάκι, το όποιον άσπριζεν εκεί κάτω, εν τώ μέτω σκοτεινών βράχων, φανωμένων από τα κύματα.

Εις το σπιτάκι αυτό έξωστε δεκαπέντε τάρα χρόνια, δηλαδή από του ένωμπεύθη. Εις το καλύδι αυτό, που του είχε φανή ώραιότερο και από παλάτι, την πρώ-

την φοράν που εισήλθε με την γυναίκα του, είχε γνωρίση τας γλυκυτέρας του ώρας και είχε πλάση τα καλλίτερα όνειρα δια το μέλλον...

— Ω, τί εύτυχισμένος που ήτο τότε ο καλός μπάριμπα Ρασκασάς, διότι από το Σαιν-Τροπέζ ως το Σαιν-Ραφαέλ, έτσι ώνάμαζαν τον φαράν, δια την ικανότητα που είχε να φαρύη την ρασκασάσαν (γκόρπαιναν) και άλλα μικρά πετρόφαρα, που κάμουν τόση νοστιμην την μπουγιεμπασάν!

Δεν υπήρχε, τωόντι, εις έκτασιν δέκα λευγών επί της ακτής εκείνης, φκράς Ικανότεροί και τολμηρότεροι από τον μπάριμπα Ρασκασάαν. Κανείς δεν έγνωρίζε καλλίτερα από αυτόν την θάλασσαν με τας ιδιοτροπίας της, την δίγνωνη θάλασσαν, πότε γαληνιαίαν, άτάραχην, ώστε να φαίνεται ως μεγάλη λίμνη σαφεινώνη πότε μανιώδη, άγριαν, ώστε να συντρίβη, να κομματιάζη εις μίαν στιγμήν της ώρας φαρόβαρκες, που όλίγον προτήτερα ώλισθαίναν έλαφρά επί της επιφανείας της.

Δυστυχώς, ο Ρασκασάς δεν είχε πάντοτε τύχην... Συχνότατα ή τρικυμία του έσπαζε την βάρκα και, δια να την αντικαθιστά ή να την επιδιορθώνη, ήτο υποχρεωμένος να θυσιάζη διαμιάς όλας τιν τας οικονομίας. Έπειτα ή αλιεία, ή έποια τα πρώτα χρόνια διετήρει καλά την οικογένειαν, δεν απέφερε τώρα αρκετά. Εις τας ακτάς εκείνας, άγνωστον δια ποτον λόγον, τα κοπάδια των μεγάλων φαριών έγίνοντο σπανιώτερα. Μικρά μόνον ήμπορούσε να πιάνη τώρα ο καλός φκράς και αυτά πάλιν ήτο υποχρεωμένος να τα πωλή ήπιτοκίως, διότι δεν είχαν πέρασιν εις τας πλείεις.

Δι' όλους αυτούς τους λόγους, και δι' άλλους ακόμη, ή πτωχεία εισήλθε μίαν ήμέραν εις το λευκόν σπιτάκι του Ρασκασά. Την τελευταίαν φοράν που του έσπασεν ή βάρκα, δεν είχε χρήματα να την επιδιορθώση και ο Ικανός άλλ' άτυχής φαράς εύρέθη εις την ανάγκην ναφήση το πρώτον του έπάγγελμα και να μισθώσεται δεξιά και

κόν σπιτάκι του Ρασκασά. Την τελευταίαν φοράν που του έσπασεν ή βάρκα, δεν είχε χρήματα να την επιδιορθώση και ο Ικανός άλλ' άτυχής φαράς εύρέθη εις την ανάγκην ναφήση το πρώτον του έπάγγελμα και να μισθώσεται δεξιά και

«Ο Τώνης έμενεν άτάραχος ένώπιον του κινδύνου...» (Σελ. 233, στ. β'.)

άριστερά δια ταπεινάς κηπουρικής εργασίας. Μόλις και μετά βίας εκέρδιζε τώρα τα προς το ζην. Προς επίμετρον, έπήλθε και μία μακρά ασθένεια της γυναίκας του, ή οποία τον ήνάγκασε να κάμη και χρέη. Και ίδου πως μετά δεκαπενταετής αγώνας, ο μπάριμπα Ρασκασάς εκινδύνευε σήμερα να έξωσθη από το σπιτάκι του, διότι είχε τρεις μήνας να πληρώση νοίχι...

Ένώ έκλαιγε, βυθισμένος εις τας θλίβειάς αυτές σκέψεις, άντήχησεν έξωφανα μία διαυγής φωνή, πολύ γνωστή του, ή οποία τον έκαμε να συνέλθη:

— Καλημέρα, μπαμπά!... Τί κανεις εκεί μονάχος;...

Και συγχρόνως, εν άγοράκι δώδεκα έτών έξώρμηθεν από ένα μικρόν έλαιώνα κ' έτρεξεν, υπερκηδών τα βραχάκια σαν ζαρκάδι, προς τον φαράν.

— Α! σ' είσαι, Τώνη; έκαμεν ο Ρασκασάς, έγερόμενος άμέσως και σπεύδων να σκουπίτη με το χέρι τα δακρυμένα του μάτια.

Με όλίγα πηδήματα, το παιδί εύρέθη πλησίον του και δεξνον μίαν ώραιαν δέσμην από μιμόζες, που είχε κόψη εις το δάσος, έρώναζε:

— Ίδες τί ώραία λουλούδια, μπαμπά!.. Θα τά κάω της μαμμας... Έχει να βγή έξω ένα μήνα ή καϊμένη!.. Πως θα χαρή να τά ίδη και να τα μυρίση! Θα της φανή πως πήγε στο δάσος ή ίδια!

Και ο Τώνης έτεινε την δέσμην, δια να την μυρίση ο πατέρας του. Άλλ' έ-

ξωφανα έστάθη έκπληκτος και όλη του ή χαρά εκόπη, ως να τον άγγισε με το ραβδί του κανένας κάκος μάγος. Είχεν ίδη δυο χονδρά δακρυα που εκυλούσαν εις τα μάγουλα του γέρου φαρά!

— Μπαμπά! μπαμπά! έρώναζε ο Τώνης σαν τρελλός. Τί συμβαίνει πάλι; γιατί κλαίς;...

— Έγώ;... κλαίω έγώ;... Μα σε βεβαιώ, ότι κάνεις λάθος... Δεν κλαίω καθόλου!

Κ' ένώ έλεγεν αυτά, ο καλός Ρασκασάς έτριψε και πάλιν τα μάγουλά του, αλλά τόσον άδεξίως, ώστε δεν κατώρθωσε τα κρύφη από τον υϊόν του άλλα δυο χονδρά δακρυα, πεσμένα εις τα πυκνά, άσπριμαυρα μουστάκια του.

Ο Τώνης άφισε τότε της μιμόζες του επάνω εις το βραχάκι και πλησιάσας τον πατέρα του, άγκάλιασε τρυφερά τον λαιμόν του.

— Μπαμπά μου, τώ είπα, χρυσέ μου μπαμπά, γιατί δεν μ' έμπιστεύεσαι μένα; δεν είμαι τώρα πιά ένα μεγάλο παιδί, που μπορώ να τά έννοώ και να τά ξερω όλα;...

Άν, όπως μαντεύω, έχης καμιά νέα λύπη, πέ μου την και θα βρω ίσως τρόπο να σε παρηγορήσω... Μίλησε, μπαμπά, σε παρακαλώ!

— Άχ, Τώνη μου! καλέ μου Τωνάκη! έρώναζε τότε ο φαράς, άφίνων επίτέλους να ξεσπάση όλη ή λύπη που τον έπνιγε. Ένώ είμαστε τόσο πολύ δυστυχισμένοι, θα γίνωμε άκέμη περισσότερο!...

Και με τα κλάματα, διηγήθη τότε λεπτομερώς την σκηνήν, που του έκαμε πρό όλίγου ο σπιτονοικοκύρης του.

— Πώς σου φαίνεται, παιδί μου, αυτό; ήρώτησεν εις το τέλος.

Τα δάκρυα άνέβησαν ως τα μάτια του Τώνη' άλλ' έννοών ο γενναίος μικρός ότι έπρεπε να έχη θάρρος για δυο, έσφιζε τους γρόνθους του κ' έθαλεν όλην του την δύναμιν δια να μη κλαύση. Έπειτα, ως να μην άντελαμβάνετο την σοβαρότητα της καταστάσεως, είπε:

— Έλα, έλα, και δεν είναι τίποτε. Δεν υπάρχει λόγος να πελπισθούμε από τώρα. Αυτό μπορεί να διορθωθή μιά χαρά!

Ο μπάριμπα Ρασκασάς έτέναξε εν θαθέων και, μετανωημένος που έξε-

μυστηρεύθη άδικα εις τον μικρόν την λύπην του, έψιθύρισε:

— Καϊμένο παιδί!... Δεν μπορείς να έννοήσης άκέμη έσύ!...

— Ω, δυστυχώς δι' αυτόν, ο μικρός έννούσε πολύ καλά. Και με ψυχικόν σπαργμόν έβλεπεν από τώρα ένσένο που θα συνέβαινε: μίαν ήμέραν θα έπήγαιναν εις το σπίτι οι χωροφύλακες και θα τους πετούσαν στο δρόμο. Ούτε ο άηλπισμένος πατέρας του, ούτε ή άρρωστη μητέρα του θάντεψον εις τέτοιαν συμφοράν... Και ο δυστυχισμένος Τώνης, έμπρς εις το σοβερόν αυτό δράμα, ήσθάνετο σιγα-σιγα να παραλή, να του φεύγη όλον του το θάρρος.

Και όμως είχε θάρρος πολύ. Ητο ένα παιδί με δυνατόν ψυχόν, έν από τα παιδιά εκείνα, τα όποια ή γεινιάσις της θαλάσσης και ή καθημερινή μαζί της άναστροφή, τα συνειθίζει από μικρά νάντεχουσάν μεγάλοι εις τας συγκινήσεις της ζωής.

— Ο γιός μου δεν φοβάται τίποτα! έλεγε με καμάρι ο Ρασκασάς.

Και αλήθεια. Ούτε με τας ισχυροτέρας τρικυμίας, ο γέρο-φαράς δεν έδίσταζε να τον παίρη μαζί του και όταν ή θάλασσα, μανιώδης και άγριεμένη, έκαμνε την φαρόβαρκα να χορεύη επάνω εις τα κύματά της, έπρεπε να έβλέ-

«Ο Τώνης ένυεν εις τον πατέρα του να τον ακολουθήση προς την άμαξαν.»

κατε πως ο Τώνης έμενεν άτάραχος και γελαστός ένώπιον του κινδύνου...

Ο μπάριμπα Ρασκασάς είχε δικής: ο υϊός του δεν φοβόετο τίποτε.

Άλλ' ο κίνδυνος που έβλεπε τώρα, ήτο άλλου είδους, πολύ διαφορετικός... Άν δεν τον έφύριζε ή θάλασσα, οι χωροφύλακες όμως και οι δικαστικοί κλητήρες ήμπορούσε να τον φοβίζουν... Και με μεγάλο κόπον και άγώνα κατώρθωνε να κρύπη τον βαθόν φόβον που τον εκυρίσει, στον έσυλλογίζετο τα κακόν που θα συνέβαινε μετ' όλίγας ήμέρας...

— Πάμε, μπαμπά, είπε μετ' όλίγον, προσποιούμενος πάντοτε γαλήνην ή

μαμιά θάνησυχην, πού άργήσαμε τόσο. — Έχεις δικήν, άπεκρίθη ο φαράς πώς στίτι γρήγορα.

Και ήτοιμάσθησαν να πάρουν το μονοπάτι που κατέβαινε ως το άπκρο σπιτάκι της ακτής.

Άλλά μόλις έκαμαν όλίγα βήματα, ο χροτός ενός αύσονιήτου είλκυσεν έξωφανα την προσοχήν των.

Μετ' όλίγα δευτερόλεπτα, άντήχησε παρατεταμένος συριγμός σειρήνος και μία μεγαλοπρεπής λιμουζίνα έφάνη εις μίαν στροφήν του δρόμου, άνάμεσα εις τους βράχους, τρέχουσα έλαταχώς προς το Σαιν-Ραφαέλ.

— Ω, τους τρελλούς! τους τρελλούς! έψιθύρισεν ο μπάριμπα Ρασκασάς, ο όποιος, ως θαλασσινός, δεν έχινε πολύ ταυτοκίνητα.

Άλλά δεν έπρόσθεσε να πη τίποτε άλλο, διότι, την ίδιαν στιγμήν, ήκούσθη ο χροτός μιάς εκρήξεως. Το αυτοκίνητον, το όποιον μετά δυσκολίας συνεχράτει ο σωφρς εις την διεθινόν του, υπέστη ένα φοβερόν τίνχημα και ή κουκούλα του προσέκρουσεν εις ένα μεγάλον βράχον, όπου όλίγον έλείψε να συντρίεθ.

(Έκτεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Της 'Οδηγού Κεφ. ΙΒ']

α) Παιγνιον

Έστάλη υπό του 'Ηρώος της Έπαναστάσεως

	E	BOY	A	
ΠΑ	ΜΩΝ	ΔΑΣ	ΘΡΑ	ΓΗ
ΣΙ	ΜΕΙ	ΣΥ	ΝΩΝ	ΛΑ
	ΟΣ	ΛΟΣ	ΚΙ	

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί ρυται, ώστε ναποτελεσθούν τα ένίματα τεσσάρων αρχαίων στρατηγών.

β) Άκροστιχίς

Έστάλη υπό της Μγάλης Ελλάδος

Τα αρχικά γράμματα πέντε μηνών σχηματίζουν άλλον μήνα.

δ) Δια τους Σαμμοαδείς

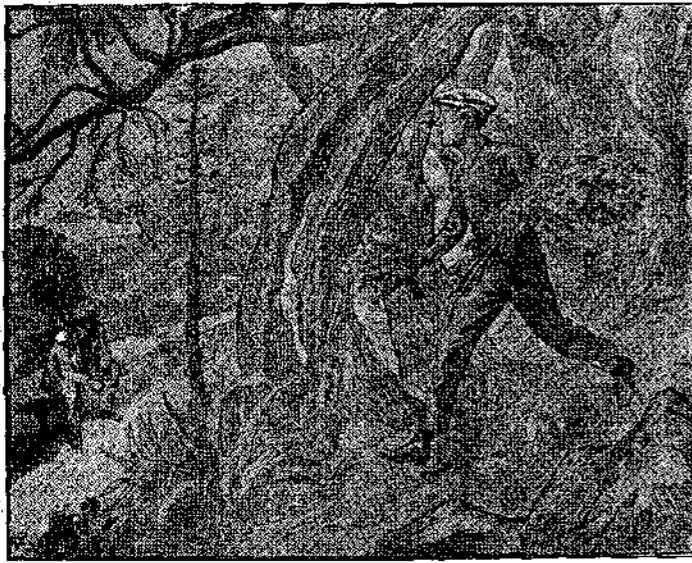
Έστάλη υπό του 'Ηρώος των Βαλκανίων

S*In-l*-b**rs*-l*-b**ch* Νάναγνωσθή το φωνηεντότερον τουτο.

Αήλωσις. Αι λυσις—δσονδηπυς ζητηματων του αυτου φυλλαδιου, —συνδεσονται απαρτητως υπο ενός μονον δεκαλεπτου καθηρου γραμματισμου.

Λύσεις του 26ου φύλλου

α.) Έάν αντιστρέψωμεν την εικόνα, θα ιδωμεν ότι το ίδιον πρόσωπον του αναγενώσκοντος την έπιστολήν, σχηματίζει εν άλλο πρόσωπον με υπογένειον και ρεπουμπλικαν. Αυτός εινε ο συγγενής.— β.) Μυτιλήνη, Ίμβρος, Θάσος, Τένδος, Αήμων.— γ.) Tel qui rit vendredi, dimanche pleurera.

«Ίδες τί ώραία λουλούδια, μπαμπά!» (Σελ. 232, στ. γ'.)

Χίον, Δοξασμένον Ρήνον, Χάρον Έβελιναν, Μελογοχίαν, Φούλαν, Κακίαν. — ή Τρολλή Σανθούλα (0) με Άδειφην του Έλέους, Μελογοχίαν, Φούλαν, Έβελιναν. — ή Μεγάλη Έλλάς (0) με Άνθημαμένη Βαυβακίαν, Δοξασμένον Ρήνον, Πατριδα των Ηρώων, Βαλκανικήν Συμμαχίαν, Ηρωικήν Σάμον, Ξανθήν Πεταλούδαν, Φούλαν, Φρούλαι, Ροδοδάφνην, Ρεζεντιά, Έβελιναν, Τρικυμίαν, Αγριοβιολήταν, Λορελάϊ. — ό Έρωσ της Ελευθερίας (0) με Πόδον της Πατριδος, Φιδίαν, Έρωτα της Πατριδος, Παριαν Άφροδίτην, Άνθημαμένη Βαυβακίαν.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Παναχαίδα (να! αι Άουχίταις σου συμπεριλήφθασαν) Μικρόν Τζουκί (λημιασθή εις τό ξεσπάζωμά σου εύχαριστώ πολύ) Σκλαβωμένη Έλλάς (τό Έτεϊλα) Δευτεριά στους Σκλάβους (χαίρω πολύ και περιμένω) τώρα δην είνε περιστάσις, διότι δην έπάρχ η χαρτί) Βοσκοπούλαν των Άλκιων (Έτεϊλα) με πολλήν μου χαράν ώ έκαμα και την προσωπικήν σου γνωριμίαν) Κόρη των Κυμάτων (Έλαδα, εύχαριστώ) Για την Πατριδα (Έτεϊλα) εύχομαι) Τρολλήν Σανθούλαν (τό Έλαδα εύχαριστώ πολν διά τό ξεσπάζωμα) να, τό θυμόμαί τό καλό κοριτσάκι, πώ ήρχετο α' έπαινε τό φύλλο) Δάφνης Στέφανον (να, ή Άσπαγή της Ναδίας) είνε άστυγομικόν ηλιακή νεκροειθικόν, ό μικρός Τώνης γίνεται ντέντεϊθ, διά νάγκαλοψη την άρπαγίσαν Ναζίαν) Άστέρα της Νικης, (α' ένω χαίρω πολν διά την γνωριμίαν) Λιμένα της Κύμης (να μου τον στείλης γραμμένον εις χαρτί δικό σου) Τίτσαν (Έλαδα, εύχαριστώ) Πόδον της Κύπρου (καλοτύσικα είνε άν κληρωθών, ώ έημοσιευθών) Σκλαβωμένη Πόλι (σε συγγέλω) Έρωτα της Έλευθερίας (μήν άνησυχής και δην λέγω τίποτε) Παριαν Άφροδίτην (Έλαδα, εύχαριστώ: θα; ήγη; τά στέλλαι; δην είνε άνάγκη να είνε διαί) Πηλέα (Έτεϊλα) Κατωμάκι των Ψαδών, Κόρη του Γαλοθ, Άλιτα των Μαργαριτών κτ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς Έλαδα μετά την 13ην Ιουνίου, διαπαντίσω εις τό προσέχει.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οί έτής: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρós δρ. 1 έκαστος και ταχυδρομικώς δρ. 1,40 διά τό Έσωτερικόν, και δρ. 1,30 διά τό Έξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οί έτής: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρós δρ. 2,50 έκαστος.

(Οί Τόμοι της Α' Περιοδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος έξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: των έτών 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ών έκαστος τιμάται: Άδειος δρ. 3—Χρυσός δρ. 6. Διά τά έπαρχ. άδειος 3,50, χρυσ. 6,50, διά τό έξωτερ. > 4.— 7.—

Τόμοι 7: των έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών έκαστος τιμάται: Δωδέκασ ταχ. τελών: Άδειος δρ. 7—Χρυσός δρ. 10.

Τόμοι 10: των έτών 1906 έως 1915, ών έκαστος τιμάται: Άδειος δρ. 8—Χρυσός δρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 156ου Διαγωνισμού Λύσεων Απριλίου—Ιουλίου

Αι λύσεις δεκται μέχρι της 8 Αυγούστου.

366. Δεξίγρηφοσ

Έν φθόγγον μουσικόν Με μία εστοχην ένδοξη, Νομοβήτην παλαιόν Παρευθί: θά φανερώσθι.

Έστέλη υπό της Χρυσής Άκτινος

367. Μεταγραμματισμός

Πόλις της Μικράς Άσίας, Άν μου άλλόξθι την ούρά, Δύρον στον Χριστόν οι Μάγοι Που έπήγαν με φόρα.

Έστέλη υπό της Δόξης των Ψαδών

368. Σκλαβογραφίος

Άν σε δύο φθόγγους μουσικούς Προσέβηθι ένα γράμμα, Πόλις τά μάλα έλληνική Προσάλλει εν τώ άμα.

Έστέλη υπό της Κόρης του Πολεμιστού

369. Αίνιγμα

Όπως ήγω, είμαι λίθος Με πολλήν φεγγολογήν, Κάλησέ μου μίαν νήσον, Κόψε μου την κεφαλήν.

Και θά έδξθι με άπορίαν Μίαν πόλιν στην Συρίαν.

Έστέλη υπό της Πατριδος των Ηρώων

370. Ψαρομύκηλον

* * * * *

Νάγκαστασθούν οι άστειρακοι διά γραμμάτων ούτω, ώστε νάγκηνωσκονται κατα σείραν Μέρα φιλέλλη, Πατρός της Εύρώπης, άρχία βασίλισσα, ποτήν, άρχία πόλις, χρώμα, μέρο: τώ βάλασσοι κλόπον, μήν, έπύρομα.

Έστέλη υπό του Φουρού της Πατριδος

371. Λογοπαίγνον

Πότισ θεός λέγει, ότι είνε: σά τή μήτη;

Έστέλη υπό του Ένετικου Λέοντος

372—378. Μαγικόν Γράμμα

Τή ανταλλαγή ένός γράμματος, έκάστης των κάτωθι λέξεων, δι' ένός άλλου, πάντοτε τού αότου, να σχηματισθών, άνευ άναγραμματισμού, έλθαι τόσαι λέξεις:

βίλος, πύθος, ύλη, φάρος, πύλος.

Έστέλη υπό το. Πελεκάνου

377. Πουκίλη Άκροστιχίς

Το πρώτον γράμμα της πρώτης των κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τό δεύτερον της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης και ούτω καθεξής, άποτελούν καταμόν της Εύρώπης:

1, Ποταμός της Γαλλίας. 2, Όπωρικόν. 3, Κράτος της Εύρώπης. 4, Πόλις της Ιταλίας. 5, Πόλις της Ρωσίας.

Έστέλη υπό της Χρυσανγής

378. Φώνηεντέλιπον

* -ον -τι -τενλάτ.

Έστέλη υπό της Άνθημαμένης Πασαλιός

379. Γρήφοσ

τι	τί	άλλου
Εθός	γού	σίτου
τι	τί	Φ
τι	τί	

Έστέλη υπό της Ρεζεντιάς

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Λογίσεων του 16ου φύλλου
188. Θρηών (θάρ, τον).— 189. Ψοχή (ψι, χτ).— 190. Εδώνη -εονή.
161. ΣΗΚΟΥΑΝΑΣ 192. ΑΤΑΛΑΝ-Α Σ ΠΑΣΙΑ ΤΙΚΟΣ (Τάκων, ΥΑΛΟΣ Αικίνος, Νίκαια, ΣΟΣ Ικόνος, Κόνιτσα, Σ Όνος, Σίνοος.)

—193. Θάλλασα, ώκεΑνός, ποτ Άμός, πέλαγοι
—194. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ (Δίχων, Ίκανός, Άμω λής, Πόλεμος, Λαυθοσμίον, Άνατολή, Σώμα Ίσως, Σδώνω).— 196. Μη έπιόδομαι άδύνατα.— 196. Τά έν οίκω μή έν δήμω. (Τά έν ή κόμη έν δε μο.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ζήτω δ Σύλλογος

Σπεύσατε να έγγραφθήτε μέλη. Καταστατικόν άποστέλλεται παντί τώ ατόντι. Γράψατε υπό την διεύθυνσιν: Άπόστολον Άδελόπουλον, Ύψηλάντων 172 Πειραιά.

Αντελλάσσω καρποστάλ πανταχόθεν. Δίχων: μακροχρονίους ανταλλαγάς. Διεύθυνσις: Λεύκιον Ε. Σήμωνα, Limassol (Chypre) Βουνού της Μανωλιάσας

Κλεφτοπαίφτε, δέν μου ήρσε καθόλου τώ ψευδώνυμόν σας.— Έρωσ της Πατριδος.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ όσων αι λύσεις, άδιαικρίτως φυλλάδιον, έλήφθησαν από 8—14 Ιουνίου

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Κ. Μελάς, Έλένη Χρ. Σαηί οπούλου, Ι. Γ. Χιδίφρογλου, Ν. Μάστορας, Α. Δ. Κούσης, Κ. Α. Ντούλας, Α. Α. Άντωνιάδης, Γ. Α. Βασιλάκης, Α. Κ. Μαράδας, Α. Κ. Πασούθου, Γ. Π. Πουρμάνου, Γ. Π. Κατράνης, Ε. Ζ. Σίμος, Α. Έλιετ. Ένας χορός άνομογραφί, Γ. Α. Καλούτσης, Ιουλίττα Τ. Κασσιόπουλου, Φρ. Α. Σμιθ, Θ. Γιαννουλάκουλας, Ι. Κ. Ίωαννιδίς Ν. Ζ. Σωφράκης, Α. Σ. Πελεκάνος, Γ. Κ. Χατζηλάς, Αιμιλία Ορ. Κατράνη, Χ. Α. Άστροβ, Π. Δ. Ρομαντάλη, Όσ. Μπίκουμαν, Εξ. Χοτραν, Αλ. Φοιντεμαν, Γ. Όλλαν, Α. Χοφρμάν, Φ. Βασιτυόλης, Ότ. Πέπτε, Ίσάνα Θ. Μαθε κω, Π. Α. Ψωλλόγλου, Άνα. Άδ. Δεληγιάννη, Ίω. Μοραφίπουλος.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Α. Θ. Κατέσας, Α. Κανάλης. ΑΔΗΚΟΝΤΟΥΣΙΟΥ: Ι. Σ. Κωνσταντόπουλος. ΒΘΑΟΥ: Χαρήλας Ε. Κάτσικα, ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Α. Γ. Μπαγδατόπουλος, Σ. Γ. Μπαγδατόπουλος. ΙΘΑΚΗΣ: Νίνα Αγουστά. ΚΑΛΑΜΩΝ: Τασάνη, Ν. Α. Καράμυτας. ΚΑΡΑΙΤΗΣ: Ν. Τσάκας. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Έβλην Άσροπόρος, Σ. Χ. Κασίτης, Α. Κασίτης. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Α. Χ. Άσρήνης, Α. Α. Ζε κωνιδίος.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Στυλιανή Ι. Γιάννουκλα. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Η. Ι. Θεοδοσοπούλου. ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Η. Ν. Δολαφέτος. ΔΕΥΘΥΣΙΑΣ: Κυριακός Άσθής. ΔΙΟΥΔΑΤΗΣ: Χρ. Η. Κουσόβης, Μ. Η. Πετιμεζάς, Β. Φ. Μπουσνέλης. ΔΟΥΤΡΑΚΙΟΥ: Άνδρόνικα Σπαγαδάρου, ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Α. Χ. Όλδμπιτος, Ε. Κ. Ζορφέστας.

ΟΔΗΣΣΟΥ: Όρος των Βαλκανίων. ΠΑΤΡΩΝ: Άναστασία Α. Αγγεων, Έβλην Όνειροπόλος, Γ. Γ. Μαρκέτος. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Κ. Καφανδινόσ, Μ. Σ. Φωκίς, Θ. Παυλίκης, Μ. Πουλάκης, Α. Α. Καλογιάννης Ι. Η. Χαρομής, Ι. Ν. Παυλάκης, Γ. Σ. Τσαφής Α. Χ. Καραφύλλης, Π. Χ. Κολυβάς. ΣΑΛΑΜΩΝΗΣ: Ν. Η. Δάβρος. ΣΠΑΡΤΗΣ: Πε. Ε. Μανουσακίης, Γ. Ι. Αειπούλος. ΣΥΡΟΥ: Ι. Η. Κουλουκουνης, Ε. Π. Άγγελίδης, Έλεις της Έλλάδος, Θέτις Χατζηλά ΧΙΟΥ: Όλγα Ρουσσάκη, Άερωθ Ρακίτη

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Όταν των άνωτέρω τά όνόματα έπέδθησαν εις την Κληρονομία και έληφθησαν οι έτής τρις: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΟΥΠΗΣ έν Αθήνας, ΣΤΥΛΙΑΝΗ Ι. ΓΙΑΝΝΟΥΚΛΑ έν Κορίνθω κα ΎΥΑΓ. Π. ΑΓΓΕΛΙΑΔΗΣ έν Σάμοσ οι όμοια ένεργεσθήσαν διά τρις μή ας από Ι. Ίουλίαν.

Το πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είνε ή έγκαιρος ανανέωσις της συνδρομής του.